

КЛЮЧ ДО РОЗУМІННЯ ТЕКСТУ:

Історії дівочого бунту

В останнє десятиліття напередодні Другої світової, коли в радянському Києві вільно було писати лише оди й панегірики, Львів вимушено виконував роль української культурної столиці, — і на галицькому літературному небосхилі тоді враз засяяли нові імена. 1930-ті — це яскраві дебюти Богдана-Ігоря Антонича, Юрія Косача, Святослава Гординського, Ірини Вільде, питомих модерністів, так не схожих між собою, але однаково чутливих до настрою своєї епохи. Опублікувавши автобіографічні повісті «Метелики на шпильках» та «Б'є восьма», молода письменниця одразу здобуває визнання найвимогливіших поціновувачів. Михайло Рудницький, таки ж арбітр смаку й творець мистецьких репутацій, назвав її талант європейським і цілковито новаторським. Вона пропонувала читачам сюжетну прозу, яка вражала глибиною й витонченістю психологічного аналізу, інтерпретацією поведінки персонажів. А ще — неймовірною жіночою одвертістю, на яку ніхто з її попередниць у нас не зважувався.

Історію дорослішання, переходу з дитинства в підлітковий вік авторка означила драматичною метафорою «метелики на шпильках»:

ішлося про складність адаптації до дорослого світу, до вимог, цінностей, зрештою, незрідка дворушної моралі, про травми психічні й тілесні.

На порозі довгожданого повноліття її персонажки переживають утрату колишньої свободи, почуваються «пришпиленими»,

обплутаними неприйнятними й незрозумілими вимогами патріархального соціуму. Своїй автобіографічній оповідачці Ірина Вільде віддала власне ім'я: Дарина Макогон обраним псевдонімом натомість підкреслила порив до волі чи навіть сваволі, незгоду упокорюватися законам і авторитетам.

Тож в опублікованих 1936 року «Метеликах на шпильках» зустрічаємося з тринадцятилітньою Даркою Попович, донькою вчителя з маленького буковинського села, котра змалку наділена небуденною силою характеру й умінням обстоювати свої принципи навіть попри те, що поки не вміє їх як слід сформулювати. Дівчинку-підлітку вже хочуть бачити бездоганною панною, котра відповідає всім узвичаєним стандартам. Найперша чеснота — це чемність і скромність: не суперечити дорослим, не виявляти свою індивідуальність, згнічувати всі бажання й «непевні» зацікавлення. Сама освіта, засади виховання ґрунтуються на тому, щоб закрити другій статі доступ до знання, зокрема й інформації про власне тіло. Першої серйозної урази дитина зазнає в цілковито, здавалося б, безпечному, обжитому домашньому просторі. Якраз на її день народження приїздить неодружений вуйко, котрий тішиться приязню Дарчиних батьків. Сексуальне насильство виявилось тим страшнішим, що про нього лячно будь-кому розповісти, адже, передчуває дівчинка, дорослі звинуватять і висміють саме її, жертва й виявиться винуватицею всього, що сталося. Гість не соромиться запобігти собі втіхи: «З розгону пустив Дарку на землю, вхопив за голову, перекрутив взад і сильно, як би нагло роззлостило його те все, притиснув свої уста до Одарчиних, аж дихнути не стало чим. Дарка покрутила головою, щось замручала, але за хвилику вже й у цей спосіб не могла боронитись: вуйків гарячий і гострий, як залізо ящірки, язик продерся крізь її зуби й неприємно, нахабно щипав її язика. Від цього гарячого, нахабного язика між зубами зробилося неприємно, аж страшно. Дарка зі страху забубнила кулаками по вуйковій голові. Це мусіло опам'ятати вуйка, бо зараз пустив її з своїх рук. Побачивши сльози на Дарчиних віях, він і собі злякався, не знати чого:

— Пс-с, Дарко, пс-с! Може ввійти мамця сюди й що собі подумає про нас? Ще готова подумати, що я тобі щось погане зробив... Ну, обігри очка: вуйко тільки пожартував собі...

Дарка любила вуйка й тому зробила так, як він собі цього бажав: обтерла крайчиком рукава очі і зробила погідне, як по теплій купелі, личко. Ніхто не догадався, що вона плакала першого дня вуйкового побуту в їх домі. До самого вечора заваджало Дарці між зубами щось туге й слизьке. І за кожним разом від цього спогаду надкочувалась звідкись зайва слина до жолоба уст».

Ірина Вільде аналізує дорослі чоловічі «забави» такого штибу як невід'ємну частину патріархального побуту, акцентуючи і нечутливість спільноти до подібних травм, і непослідовність суворої, здавалося б, моралі. Дівчинці гнівно докоряли, що зосталася на кілька хвилин у саду з приятелем-однолітком, але натомість збули легким жартом домагання п'яного дорослого чоловіка, хоча це відбувалося майже що на очах родини. Частиною світських розваг була така собі гра «в пошту», коли двоє зоставалися самі в темній кімнаті, а дівчина не мала жодної оборони від ґвалтовних посягань. Для Дарки цей епізод став продовженням вуйкової розваги її коштом: «Зразу Дарка не бачить ані стін, ані вуйка. Потім скорше, ніж вуйка, чує коло себе неприємний, омліваючий сопух переферментованого з квасами жолудковими вина. “Вуйко п'яний”, — прояснюється їй у голові і хоче втікати звідси. Втікати! Але скорше, як вона за клямку, хватають її сильні, безоглядні, заборчі рамена. “Він мене вдусить...” — звідкись така думка. “М-м-м”, — вона хоче кричати, але тугий, слизький і якийсь такий неприродно великий, як у корови, язик безлично привалює їй уста і добирається до середини уст. Дарка кидається головою вліво, щоб оборонити уста... аж чує, що чужа рука повзе по її тілі. Поволи, з притиском повзе щораз вище, щораз вище, аж намагає груди. Це вже болить! Вона відривається якимось від того язика і з усією злістю, з усім страхом впирається своїми здоровими зубами в ту руку на грудях. Аж тепер звільняють її кліщі його рамен,

і вона прожогом влітає до вітальні, з червоними плямами на лиці, задихана, перелякана і переможна».

Дитина почувається ображеною, приниженою і сподівається на мамине співчуття. Але натомість мусить засвоїти гіркий урок про нещирість дорослих, їхнє уміння закривати очі на небажані речі. «Як то, Боже єдиний, мама знає, що з нею там робили, і може так спокійно, з такою посмішкою, що від неї аж серце умліває, говорити про те при всіх? Це хіба якесь непорозуміння, якесь страшне, смертельне непорозуміння... Дарка вже не тулиться, а ховається у мамину стать. Проте бачить просто себе спітніле, аж масне вуйкове обличчя, що дивиться на неї з безличним сміхом, відвертає голову в іншу сторону і натрапляє на друге, третє, четверте обличчя. Всі ці лиця, як маски з гарбузів, сміються з неї... Всі тут сміються з неї, а мама, рідна мама, замість взяти її в оборону, замість розторошити кожному голову, хто відважився б посміхнутися з її горя, сама притакує їм!»

Якраз у цей момент Дарка й видається отим «метеликом на шпильці», барвистою, святково вбраною істотою, котрою милуються поціновувачі колекції; тринадцятилітня дівчинка існує насамперед для того, щоб їм подобатися, розважати, а її власні почуття ніхто не бере до уваги.

Цей момент, власне, і став для персонажки Ірини Вільде одним з перших етапів самоусвідомлення, формулювання настанови на спротив, обстоювання власної індивідуальності, ревізування прийнятих для загалу ієрархій.

Для добре вихованої патріархальної дівчини чи не найважливішою чеснотою вважалася інфантильність та наївне незнання про те, що з нею відбувається в процесі дорослішання. В розмовах між подругами таємниця статі й народження набуває химерних, застрашливих обрисів, вони соромляться своїх здогадок, вифантазовують якісь гріховні спокуси й карі. А перші місячні, незбагненна болюча кровотеча стає для Дарки

таким потрясінням, що дитина втікає з дому з певністю, ніби свого незбагненного гріха вже ніколи не змиє і прощення навіть найближчої родини не заслужить. Коли перестрашені батьки таки знаходять утікачку аж у сусідньому селі й мама пояснює, що з нею сталося, «напружені весь довгий день нерви не видержують, і Дарка вибухає плачем: — Чому... Боже мій... чому мама не сказала мені цього всього два дні скорше?.. І на таке просте, природне питання мама не знає, що відповісти». Так само вагітність мами викликає в єдиній доньки зневагу й образу: вона десь чула в селі, що для жінки це сором, — і почувається зрадженою найдорожчою для неї людиною. Усі дорослі пояснення так чи так спізнюються, заліковують уже завдані рани, замість упереджувати непорозуміння й душевні травми.

Ірина Вільде означає той переломний час, коли традиційне дівоче виховання входить уже в цілковиту суперечність з реальними життєвими потребами, з тими кардинальними змінами у стосунках між статями, що були спричинені Першою світовою війною.

Жінку самі обставини, зокрема й економічні, змушують виходити в публічний простір, охорона домашнього вогнища перестає бути життєвим призначенням і приреченням, але сім'я, оточення формують узвичаєні патріархальні ієрархії й очікування, тож світ за рідним порогом видається незвіданим і небезпечним, а дівчині негоже в ньому претендувати на рівність і самодостатність. Героїня «Метеликів на шпильках» дуже болісно переживає цей розрив.

Зрештою, руйнування родових гнізд, занепад старожитнього стибу існування, побуту — один з наскрізних сюжетів у прозі Ірини Вільде,

важливий, зокрема, і в знаменитому романі «Сестри Річинські». Іноді здається, що падають

усі захисні стіни, бунтуються самі речі, предметний світ нищиться й змінюється якраз на очах покоління, якому випало дорослішати після світової війни.

Фінал «Метеликів на шпильках» — від'їзд до школи: «Дарка зодяглася з самого ранку у новий, ще не пристосований до форм тіла, шкільний мундурок і почувалася в ньому менш-більш так, як засудженець у сірому арештантському одязі. Валізки наїжились, одна поверх одної, й робили весь цей від'їзд до смутку важким». І потяг до Чернівців їхав не лише крізь простір, але й крізь час: минуле віддалялося, попереду чекало щось незнане, але й страшенно вабливе. В дорозі, у гаморі вагона, який на кожній зупинці заповнюється новим гуртом шкільних друзів, гімназисти почуваються принаймні ненадовго звільненими й від родинного, й від учительського нагляду, тут зав'язуються ближчі стосунки, зароджується приязнь, переоцінюються цінності. А ті рідні сільські обшири, батьківський дім довго здаватимуться дівчині єдиною надійною гаванню в бурхливому житейському морі; треба було остаточно подорослішати, досягти свого духовного й інтелектуального повноліття, аби в одні з відвідин усвідомити, що й у цьому позірно незагроженому гнізді нуртують якісь загрози, а відчуття безпеки за глиняними стінами теж оманливе.

«Б'є восьма» і «Повнолітні діти» — це вже урбаністичні сюжети; Ірина Вільде продовжує й збагачує традицію, започаткування якої ми пов'язуємо насамперед з іменами Івана Франка та Ольги Кобилянської: якраз у перші десятиліття минулого віку й окреслюються виразно на нашій літературній карті не лише Львів і Чернівці, а й розмаїті галицькі містечка з їхнім особливим стилем і життєвим укладом. Франкові «Перехресні стежки» й «Для домашнього огнища», «Царівна» й «Через кладку» Кобилянської десь впливали на манеру письма авторки «Повнолітніх дітей». Проте ні соціологізм натуралістичної школи, ні імпресіоністська поетика, скажімо, «Меланхолійного вальсу» не стали для Вільде визначальними.

Її психологічні характеристики, способи характеротворення вже постають у контексті доби, захопленої психоаналізом, а міські ландшафти забарвлюються особливою настроєвістю.

Оте Дарчине відчуття, що шкільна форма нагадує одяг в'язнів, виявилось чи не прогностичним. Дівчинка вчиться в приватній жіночій українській гімназії, але адміністративний контроль там ще пильніший, як деінде, бо все українське апіорі під підозрою у румунської влади. (Спільне навчання видавалося таки величезною небезпекою, бо чоловічі й жіночі світи мали бути чи не розділеними океаном материками. Серед інших мотивацій дуже авторитетним вважалося переконання, що дівчата не здатні опанувати програми, приступні чоловічому розуму. До того ж ще й при початку минулого століття наука еґеніка застерігала, що інтелектуальні заняття позбавляють жінок можливості народити здорових дітей. Тож під сексистські патріархальні упередження підводилися нібито наукові аргументи.) Румунська мова підноситься як упривілейований предмет, будь-які вияви національного почуття караються. Відтак мамина пестунка враз неочікувано опиняється в ситуації, коли мусить обирати між двома ворожими таборами, долучатися до жорсткого протистояння. (Сама авторка добре знала про утиски влади румунської й польської. Адже її батька, письменника Дмитра Макогона, свого часу виключили з гімназії за приналежність до національного руху; згодом, рятуючись від переслідувань, сім'я нелегально перейшла кордон, назавжди полишивши підрумунську Буковину.) Домашня господиня, у якої Дарка квартирує «на стації», також повсякчас нагадує, як має поводитися «порядна» панна, обмежуючи свій світ суто шкільними та хатніми справами, так що про кожну зайву годину, проведену поза школою чи домом, треба звітуватися дорослим. Послух — чеснота, яка винагороджується найщедріше.

Тож, парадоксальним чином, уникнути повсюдного нагляду, сховатися у приватність можна лише на міських

вулицях. Свою любов до рідного міста Ірина Вільде виповіла в цих повістях уповні. Ми бачимо чернівецькі ландшафти в різні пори року, засніжені, в молодій зелені, у жовтому осінньому листі. А піднявшись на гору, гімназисти вражаються величчю архітектурних шедеврів, незвичними ракурсами навіть і знайомих будинків, вулиць і майданів.

Це місто за визначенням мультикультурне, поєднує в собі впливи східні та західні, тут залишились нашарування різних імперій і держав.

«Направду, Чернівці мають в собі щось більше зі Сходу, наче східноєвропейський час! Славні географи з розумними окулярами на носі навіть не припускають, який двобій між Сходом і Заходом іде на цім клаптику землі. Яка шалена конкуренція панує тут між косметиками з Парижа і Стамбула! Дарка під свіжим вражінням зустрічі з Чернівцями повна розспіваної свідомости свого прив'язання до "коханих Чернівців". І як це буває в кожному коханні: любимо найсильніше за найбільший гріх (вибачте нам, усі правовірні), вона любить оце місто за його міжнародний характер». Ідентичність іноді змінюють під тиском обставин, часом з вільного вибору. Ось екзотична постать ромського музики, котрий ходить на збори українців-січовиків: «Залюднили цілі села, мають своїх королів, видали з себе найкращих музик, найліпших майстрів-ремісників, а недавно взяли за новий продукт — інтелігенцію. Муzyці Доткові подобалося приділити себе до української нації, і він дав їй двох синів-студентів: Аскольда і Дира. Дир студіював медицину в Букарешті. Вже самі імена вказують на те, що батько насамперед перестудіював історію народу, якому зважився подарувати своїх дітей. Видно, що руські князі зробили добре вражіння на короля-музику, коли сином своїм дав імена двох найстарших дружинників Рюрика». Натомість дівчину обурює українська родина, в якій розмовною стала німецька: Дарка знала її погано, і відмовлялася говорити більше із сорому за вбогість

свого словника, однак господарі сприйняли це як маніфест її непоступливого українства.

Місто якраз і пропонує несподівані, але бажані зустрічі; спостереження за перехожими стає для підлітків своєрідною школою життя. А похід із подругами «на морозиво» в цукорню (кондитерську) — таки справжнім святом. Іноді змучена ревностями Дарка навіть стежить за своїм коханим, спостерігає за суперницею, яка, здавалося, краде її щастя. Ці обпалені першими прикрощами метелики приваблюють щирістю почуттів, відпірністю на всі доводи здорового глузду й буденного прагматизму.

Може, найбільший здобуток, яким обдаровує школа, — це дівоча дружба. Ірина Вільде поетизує її як найбільш інтимне, витончене й складне почування, важливий етап емоційної зрілості. Та й загалом стосунки між жінками якраз у центрі пильної уваги письменниці, її цікавлять нюанси, подробиці, конкретні вияви, узвичаєні й нові форми спілкування. Українська повістярка тут і продовжує вітчизняну традицію, насамперед прози Лесі Українки та Ольги Кобилянської, і розвиває, чутливо вловлюючи, тенденцію, представлену у творчості чільних європейських авторок початку ХХ століття. Згодом дослідниці жіночого письма наголошуватимуть, що в реалізмі ХІХ століття взаємини між жінками були переважно надто простими, елементарними, бо їхній досвід, у навітленні патріархальних уявлень, не стосувався важливих для загалу, для всього соціуму речей і справ. Якраз у 1920-ті Вірджинія Вулф у «Власному просторі» іронізувала над цими ієрархіями й схемами, деконструючи сексистський характер багатьох класичних романів.

У «Метеликах на шпильках», де героїні переважно відірвані від дому, від родинного оточення, саме приязнь ровесниць рятує від самотності й зневіри.

Дарка Попович приїздить до Чернівців зі своєю односельчанкою, але близькість між ними швидко уривається,

зокрема й тому, що Орісю Підгірську однокласниці піддають обструкції за її захоплення румунською й підлабузництво перед учителем. Зате Дарчина непоко́ра викликає до неї прихильну увагу. Поступово зав'язується найніжніша прихильність з однією з дівчат, дружба-сестринство: «Стефа тулить її до свого плеча. “Я дуже, дуже рада, що ти моя товаришка. Моя найліпша подруга. Я завсіди мріяла про таку, як ти, дівчину, щоб могла так все відчувати, все розуміти... Правда? Часом так хочеться мати когось близького коло себе... часом так хочеться комусь дещо розказати, правда?”». А допомога на уроці, вправно переданий зошит («з-перед чотирьох днів виростає нараз до такого сердечного і ніжного жесту, що Дарці аж стають сльози в очах. Стоїть, як зачарована, і тільки дивиться в подиві на Стефу»)! «І ніби щойно тепер вона бачить, що обличчя Стефи — кольору чайної троянди — таке чисте, що можна було б на ньому вгледіти тінь від крильця комашинки. Все раптом у цій Стефі починає їй страшенно подобатися. І цей простолінійний, як цяцька з цукру, ніс, і ця синяво-чорна, гайворонська гривка над зеленими, мов баговиння, очима, і ці уста, бліді, але такі солодкі своєю формою, що вся вона нагадує дашок якогось мініатюрного домика. Дарка помічає навіть аж тепер, що ця Стефа приходить щодня до школи у свіжовипрасованому, чистому, як великодня скатерть, комірчику. І раптом, як ще щось дивніше, ще більше непередбачене, з'являється гаряче бажання чи молитва: “Зроби так, Боженьку, щоб вона хотіла бути моєю подружкою. Моєю “найліпшою”, єдиною подружкою!» Письменниця не боїться показати й межі та розломи цієї прихильності: закохавшись у Данка Данилюка, вони стають суперницями, переживають певне розхолодження, ревності та знову зближуються вже в цілком дорослій політичній роботі.

До політичного вибору підштовхує неуникненний тиск колонізаторів, нав'язування мови, освіти, культури. Не любити «велику» культуру поневолювачів, не визнавати Міхая Емінеску найкращим поетом не дозволено нікому. Учитель-шовініст брутально принижує дівчат, відмовляє

їхній рідній мові в самому праві на існування. Так румуни й починають уособлювати того ненависного Іншого, у зіткненні з яким формується й зміцнюється українська національна тожсамість. Дарина Макогон і сама була причетна до культурницького руху, що об'єднав її бунтівних героїв: постають підпільні освітні гуртки, засновуються книгозбірні, українська література й історія стає палким молодечим захопленням. Уже дорослими вони дізнаються, що і їхні батьки пройшли крізь схожі випробування.

Повісті Ірини

Вільде дуже цікаві для розуміння інтелектуального клімату двадцятих-тридцятих років ХХ століття.

Якраз у цьому поколінні вироблялися індивідуалістські засади й цінності, волюнтаристські настанови; протистояння сильної одиниці загалу ставало гаслом часу. Дарка та її приятельки дискутують про психоаналіз Зигмунда Фрейда й Альфреда Адлера та намагаються поєднати це вчення з доволі радикальним фемінізмом. Зрештою, як формулює безапеляційна Оля Кентнер, «я ще не бачила дурня, щоб не був антифеміністом». І все це поєднується з розмислами про відповідальне материнство й виховання сильної української раси: схоже, в їхньому читацькому досвіді Дмитро Донцов і Володимир Винниченко десь не суперечать один одному.

Цикл «Метелики на шпильках»

став одним із перших у нашій модерністській прозі романів виховання.

(У 1952 році Ірина Вільде й видає перероблений варіант тексту, назвавши його романом «Повнолітні діти». Щоправда, авторське редагування тоді диктувалося більше вимогами радянської цензури. Коли йдеться про проблеми текстології й авторську волю, то автентичними слід усе ж вважати першодруки.)

Жанрового канону авторка дотримується по-своєму пильно: дитинство, підлітковість, юність розрізнені як етапи становлення й формування особистості, її достосування до соціуму. Однак під пером письменниці-феміністки узвичаєна в класичному реалізмі структура зазнає цікавих змін. Для героїні найважливішим здебільшого був вибір у межах любовного трикутника, а щасливим романним фіналом ставало одруження.

Для Дарки Попович любовні колізії важливі, але такі не визначальні. А розв'язкою сюжету стає якраз свідома відмова від заміжжя, розрив заручин. Кохання до Данка Данилюка, яке починалося з наївної півдитячої приязні, перетривало чимало випробувань, зречень, конфліктів, сварок і примирень, але дівчина дуже рано зрозуміла, що вона програє в зіткненні з непереборною суперницею — музикою. Талановитий хлопець мріє про артистичну кар'єру й не хоче зв'язувати себе серйозними стосунками. (В цьому контексті блискуче виписаний епізод його розриву з батьками. Мати, котра вважала, що її жертвна опіка, невсипуще дбання про побутові гаразди й зручності, назавжди залишає дорослого сина у сфері її впливу, сприймає як життєву катастрофу його від'їзд з дому; коли Богдан забирає своє піаніно, вона розуміє, що повороту вже не буде, що її влада втрачена. Це якраз момент дорослішання, особистісної зрілості, демонстрація, насамперед собі самому, вміння літати, триматися на крилі.)

Головну героїню в «Повнолітніх дітях» зустрічаємо студенткою університету, вона обрала історію й літературу. Вийшла переможницею з того, що видавалося мало не життєвою катастрофою: після учнівського страйку чернівецькі українські гімназії закрили, і школярам не було місця в інших закладах. Тож Дарка, як і її товариші, мусила вчитися приватно, складати екстернат, добиватися права здобути бажаний фах. А ще панна Попович заручена зі своїм односельчанином, давнім дитячим приятелем. Не йшлося про палке кохання, швидше про співчуття й небажання противитися волі батьків. При заручинах

їмосць¹ Підгірська вимагає від нареченої кинути студії: адже це не надто пристойно і, зрештою, непотрібно, бо обов'язок забезпечувати родину лежить на чоловікові. З іншого боку, колишня однокласниця загонисто допитується, пощо Дарці той сімейний тягар, коли сама міцно стоїть на ногах. А дівчину в тій нібито щасливій порі гнітить відчуття, що завсіди буде в родині підпорядкованою, вторинною, що господарські справи й чоловічі розваги витіснятимуть її на маргінес, адже подружжя не буде пов'язане спільністю інтелектуальних інтересів. Треба було аж переконатися, що й фізичного потягу в неї немає, аби зрозуміти, чому старші приятельки так часто розповідали про шлюб як про «голготу» для партнерки. І таки розірвати заручини напередодні весілля. Отож роман-виховання, у якому вінцем дівочої кар'єри мало би стати щасливе весілля, завершується рішучою відмовою від нього. Персонажка Ірини Вільде вже не хоче витягти такий виграшний квиток, зостатися метеликом у чийсь колекції. Так у модерністській прозі руйнується, навіть парадоксально перевертається фабула роману-виховання чи роману про молоду людину. Героїня вже не боїться бути самій собі ціллю і має власні уявлення про життєві пріоритети й складові щасливої жіночої долі.

Віра Агеева

¹ Їмость, їмосць — дружина священника в українських греко-католиків.